

پیام پنج

رمز زیستن زندگی مسیحی جهت یک پیروزمند بودن - در پیش گرفتن راه خوردن و مسرت بردن از مسیح به عنوان درخت حیات

مطالعه متون مقدس: پیدایش ۲: ۹؛ مکاشفه ۲: ۷؛ یوحنا ۶: ۵۷، ۶۳؛

ارمیا ۱۵: ۱۶؛ مزامیر ۱۱۹: ۱۵؛ حزقیال ۳: ۱-۴

۱. رمز زیستن زندگی مسیحی جهت یک پیروزمند بودن این است که راه خوردن و مسرت بردن از مسیح به عنوان درخت حیات را در پیش بگیریم؛ خدا قصد ندارد که ما کاری برای او انجام دهیم؛ تنها خواسته او این است که خودش را به عنوان غذا برای مسرت بردن ما به ما دهد؛ فقط کسانی که راه مسرت بردن از مسیح به عنوان درخت حیات را در پیش می گیرند، خواهند دید که زندگی و کار آنها در اورشلیم نو باقی می ماند - پیدایش ۲: ۹؛ مکاشفه ۲: ۷.

۲. ما می توانیم خداوند عیسی را به عنوان غذای روحانی خود برای مسرتمان خورده، او را به عنوان آن روحی دریافت کنیم که با خوردن کلام روح و حیات او به وسیله همه نوع دعا و توسط تأمل کردن بر کلامش، حیات می بخشد - یوحنا ۶: ۵۷، ۶۳؛ ارمیا ۱۵: ۱۶ و زیرنویس؛ افسسیان ۶: ۱۷-۱۸؛ مزامیر ۱۱۹: ۱۵ و زیرنویس؛ متی ۴: ۴؛ مزامیر ۱۱۹: ۱۰۳.

آ. وقتی خداوند عیسی را با خوردن کلام روح و حیات او می خوریم، «به [خاطر]» او زندگی می کنیم (یوحنا ۶: ۵۷، ۶۳)؛ ما نه «توسط» مسیح، بلکه «به» مسیح به عنوان عنصر انرژی بخش و عامل تأمین کننده ما زندگی می کنیم؛ ما مسیح را در رستاخیزش زندگی می کنیم، و مسیح را با خوردن او زندگی می کنیم (غلاطیان ۲: ۲۰؛ فیلیپیان ۱: ۱۹-۲۱).

ب. همانطور که خداوند عیسی را با خوردن کلامش می خوریم، ما باید هضم روحانی مناسبی داشته باشیم - حزقیال ۳: ۱-۴؛ ارمیا ۱۵: ۱۶؛ مکاشفه ۱۰: ۱-۹.

۱. اگر هضم خوبی داشته باشیم، گذرگاهی برای ورود غذا به هر بخش از باطن ما وجود خواهد داشت؛ ما توسط خوردن هضم می کنیم، توسط هضم جذب می کنیم، و توسط جذب، دارای تغذیه عملی از غنای مسیح در وجودمان هستیم - افسسیان ۳: ۸، ۱۷-۱۶.

۲. سوء هاضمه بدین معناست که هیچ راهی برای خداوند به عنوان غذای روحانی وجود ندارد که به اجزای درونی ما وارد شود؛ وقتی که هیچ مسیر آزادی برای ورود غذا به بخش های درونی ما وجود نداشته باشد، دچار سوء هاضمه خواهیم شد - عبرانیان ۳: ۱۲، ۱۵؛ ۴: ۲.

۳. ما باید کل وجودمان را با تمام اجزای درونی خود به روی خداوند باز نگه داریم تا غذای روحانی دارای گذرگاهی در درونمان باشد؛ اگر این کار را انجام دهیم، هضم و جذب مناسبی داشته، مسیح را به عنوان تغذیه روحانی جذب خواهیم کرد، و مسیح برای ابراز خدا ساختار ما خواهد شد - افسسیان ۳: ۱۶-۱۷؛ کولسیان ۳: ۴، ۱۰-۱۱.

۳. ما می توانیم با انجام اراده پدر برای سیر کردن افراد گرسنه و تشنه و با جلال دادن پدر بر روی زمین در زیستن زندگی یک خدا-انسان جهت جلال خدای سه یکتای پروسه دیده، او را بخوریم - متی ۲۴: ۴۷-۴۵؛ فیلیپیان ۱: ۱۹-۲۱:

آ. «من غذایی دارم که بخورم و شما آن را نمی دانید... خوراک من آن است که خواهش فرستنده خود را به عمل آورم و کار او را به انجام رسانم» - یوحنا ۴: ۳۲، ۳۴.

ب. «من بر روی زمین تو را جلال دادم و کاری را که به من سپردی تا بکنم، به کمال رسانیدم» (یوحنا ۱۷: ۴)؛ جلال دادن خدا، ابراز خدا در همه چیز است (کولسیان ۱: ۹-۱۱).

پ. خداوند در زندگی انسانی خود، کره (غنی ترین فیض) و عسل (شیرین ترین عشق) خورد، که به او قدرت داد تا همیشه اراده پدر را برگزیند - اشعیا ۷: ۱۴-۱۵، ASV 1901.

ت. ما کسانی هستیم که مسیح را به عنوان «راستی [واقعیت] در عیسی است» می آموزیم. «واقعیت

در عیسی است» اشاره دارد به وضعیت واقعی زندگی خداوند عیسی همانطور که در چهار انجیل ثبت شده است، یک زندگی که در آن او پدر را بر روی زمین جلال داد تا الگویی برای ایمانداران خود بر پا کند - افسسیان ۴: ۲۰-۲۱:

۱. عیسی زندگی ای را زیست کرد که در آن همه چیز را در خدا، با خدا و برای خدا انجام داد تا خدا را جلال دهد؛ خدا در زیستن او بود، و او با خدا یکی بود؛ او در رستخیز تبدیل به روح حیات بخش شد تا در ما وارد شود تا اینکه حیات ما باشد. ما طبق مثال او، نه با حیات طبیعی ما، بلکه توسط او به عنوان حیات ما در رستخیز (کولسیان ۳: ۴؛ ۱ پطرس ۲: ۲۱)، از او می آموزیم (متی ۱۱: ۲۹).

۲. خداوند عیسی هرگز از خودش کاری انجام نداد (یوحنا ۵: ۱۹)؛ او کار خود را انجام نداد (۴: ۳۴؛ ۱۷: ۴)، او سخنان خود را نگفت (۱۴: ۱۰، ۲۴)، او اراده خود را انجام نداد (۵: ۳۰)، و او جویای جلال خود نبود (۷: ۱۸).

۳. آموختن مسیح بسادگی یعنی قالب گیری شدن به درون الگوی مسیح، یعنی، به صورت مسیح همشکل شدن؛ او خودش به عنوان روح ساکن در درون، قانون روح حیات، با تمامی غنای حیات او، خود را در ما بازتولید می کند - رومیان ۸: ۲، ۲۸-۲۹.

ث. اشعیا ۴۳: ۷ می گوید: «هر که را به اسم من نامیده شود / و او را به جهت جلال خویش آفریده و او را مصور نموده و ساخته باشم»؛ بالاترین خدمتی که می توانیم به خدا عرضه کنیم، ابراز جلال اوست - ۲ قرنیتیان ۳: ۱۸؛ رومیان ۹: ۲۳.

ج. اول قرنیتیان ۶: ۲۰ می گوید: «زیرا که به قیمتی خریده شدید، پس خدا را در بدن خود تمجید نمایید»؛ این اجازه دادن به خداست که در ما ساکن است (۱ یوحنا ۴: ۱۳)، تا بدن ما را اشغال و اشباع کرده و خودش را از طریق بدن ما به عنوان معبدش ابراز کند (۱ قرنیتیان ۶: ۱۹)؛ ۱ قرنیتیان ۱۰: ۳۱ می گوید: «پس خواه بخورید، خواه بنوشید، خواه هرچه کنید، همه را برای جلال خدا بکنید.»

۴. ما می توانیم با تماس با افراد مناسب، او را بخوریم - لاویان ۱۱: ۱-۳، ۹، ۱۳، ۲۱:

آ. خوردن، تماس با چیزهای بیرون از ما و دریافت آنها به درونمان است، با این نتیجه که آنها عاقبت ساختار درونی ما شوند؛ در لاویان ۱۱ همه حیوانات دلالت بر انواع مختلف مردم، و خوردن دلالت بر تماس ما با مردم دارد (اعمال ۱۰: ۹-۱۴، ۲۷-۲۹)؛ برای مردم خدا که دارای یک زندگی مقدس همانطور که خدای قدوس ملزم کرده است باشند، باید مراقب نوع مردمی که با آنها تماس دارند باشند (لاویان ۱۱: ۴۶-۴۷؛ ۱ قرنیتیان ۱۵: ۳۳؛ ۲ قرنیتیان ۶: ۱۴-۱۸؛ ۲ تیموتائوس ۲: ۲۲).

ب. حیواناتی که شکافته سم و نشخوار کننده هستند (لاویان ۱۱: ۳؛ ر.ک. آ.آ. ۴-۸، ۲۶-۲۸) دلالت بر اشخاصی دارند که در فعالیت های خود کمال فهم [تشخیص] دارند (فیلیپیان ۱: ۹-۱۰) و کسانی که کلام خدا را با تفکر [تجدید نظر] بسیار دریافت می کنند (مزامیر ۱۱۹: ۱۵).

پ. آبیانی که دارای پر و فلس هستند دلالت بر افرادی دارند که می توانند آزادانه در دنیا حرکت و عمل کرده و همزمان در مقابل نفوذ آن مقاومت کنند (پر به ماهی کمک می کند تا مطابق میل خود در آب حرکت و عمل کند، و فلس از ماهیانی که در دریا زندگی می کنند محافظت و نگهداری می کند تا شور نشوند) - لاویان ۱۱: ۹.

ت. پرندگانی که بال هایی برای پرواز دارند و دانه های حیات را به عنوان غذای خود می خورند بر اشخاصی دلالت دارند که

می توانند در یک زندگی که دور از دنیا و بالای آن است زیست و حرکت کرده و چیزهای حیات را به عنوان تأمین حیاتشان برگیرند - آ. ۱۳.

ث. حشرات بالدار که بر پاهایشان ساقها برای جستن بر زمین دارند دلالت بر اشخاصی دارند که می توانند در یک زندگی که بالاتر از دنیا است زیست و حرکت کرده و خود را از دنیا حفظ کنند - آ. ۲۱-۲۲.

۵. ما می توانیم با ضیافت بر او در جلسات بر زمین یگانگی، او را بخوریم:

آ. فرزندان اسرائیل از دو طریق می توانستند از محصول سرزمین نیکو مسرت ببرند: راه رایج و خصوصی، مسرت بردن از آن به عنوان یک بخش رایج در هر زمان، در هر مکان و با هر کسی بود (تثنیه ۱۲: ۱۵)؛ راه خاص و جمعی، مسرت بردن از بخش برتر، نوبرها و نخست زاده ها، با تمامی فرزندان اسرائیل در اعیاد تعیین شده و در مکان منحصر به فرد و برگزیده شده توسط خدا بود (آ. ۵-۷، ۱۷-۱۸).

ب. به همین ترتیب، مسرت از مسیح توسط ایمانداران عهد جدید از دو جنبه است: جنبه رایج و خصوصی مسرت بردن از مسیح در هر زمان و هر مکان، و جنبه خاص و جمعی مسرت بردن از بخش برتر مسیح در جلسات زندگی کلیسایی مناسب بر زمین منحصر به فرد یگانگی، مکانی که خداوند برگزیده است.

۶. قصد خدا برای انسان این بود که خودش را به عنوان درخت حیات به انسان دهد تا [انسان] مسرت ببرد؛ دیدن این که خدا می خواهد ما از او مسرت ببریم و اینکه او نمی خواهد ما کاری برای او انجام دهیم این است که ببینیم زندگی مسیحی موضوع مسرت بردن از مسیح به عنوان درخت حیات است؛ اگر برداشت ما تغییر کند تا این دو نکته را ببینیم، برای ما زیستن یک زندگی با مسرت بردن از خدا آسان خواهد بود.